

ACC. N:R M. 16115: 1-2.

Landskap: *Skåne* Upptecknare: *Ole Lisberg Jensen*
Härad: *Rönneberg* Berättare: *Henry Jönsson, Ven*
Socken: *P. L. Tbb* Berättarens yrke: *f. d. skeppare*
Uppteckningsår: *1964* Född år *1903* i *Kajstaden, Ven, P. L. Tbb sn.*

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Tjölfart och partvederier. s. 1-2.

*se A 935: 1-48
A 936: 1-41*

Skriv endast på denna sida.

Min far var også skipper, men han havde allerede sluttet med at arbejde, da jeg begyndte. Ellers var det jo vanligt, at man begyndte at sejle med sin far. Da jeg var 15 år, altså i 1918, før jeg ud med andre skipper. Dengang fik vi næsten ingen løn og arbejdet var hårdt. I begyndelsen var jeg kok på en skonert. Den mindste var altid kok. Det var hårdt at komme ud og man fik ofte bank, men sådan var det jo dengang. De fleste skuder her på Hven var partrederier. Ingen havde selv så mange penge, at de alene kunne købe en skude.

I 1933 købte min bror og jeg en skude. Vi var bare os to, for når man kendte hinanden, så gik det bedre at arbejde sammen. Vi havde også en dreng med ombord, som kogte maden til os. Vi havde de fleste fragter under første verdenskrig. I tyverne var det også godt, men i trediverne gik det tilbage igen. Først under anden verdenskrig blev det godt igen. Man kan sige, at vi havde mest arbejde og mest fortjeneste under de to krige.

Det hårdeste arbejde på skuderne var losning og lastning, når vi lå i havn. Først efter sidste krig fik vi hjælp med det af havnearbejdere. til søs var der ikke meget at gøre--man passede sine vagter. Om vinteren sejlede vi så længe der ~~ikke~~^{ikke} var is. Når isen var her, så gik vi hjemme og fiskede lidt rødspætter.

Vi sejlede på hele Østersøen, mest med træ, og så sejlede vi også meget på Kattegat og overalt i Danmark.

Vor skude var bygget i Viken. Derfra kom de bedste skuder--Det var de bedste på Østersøen.

Skudefarten begyndte at gå tilbage efter anden verdenskrig. Vi havde forresten alle vore skude hele krigen. De første krigsår var nogle skuder lagt op, men snart sejlede vi alle igen. I Bäckviken rekvirerede militæret nogle skuder, som skulle anvendes til at sparre i noget havneindløb. Årsagen til at det til sidst gik dårligt for skuderne var, at vi ikke kunne tage fragter, som var store nok. Det var de hollandske og tyske jernskuder, som tog død på os. Lastbilerne gjorde også sit dertil.

Vi havde vor egen assurance her på Hven, og jeg tror at alle var forsikrede dér. Måske var der enkelte, som havde forsikret i Ålaboderna.